

Svatý týden a Velikonoce v rožmitálských kostelích

Farní kostel Povýšení sv. Kříže

1. dubna – Květná neděle

8.15 hod. – průvod do kostela, připomínka slavného Kristova vjezdu do Jeruzaléma, mše sv. se zpívanými pašijemi sv. Marka

Triduum

5. dubna – Zelený čtvrtek

18.00 hod. – mše sv. s připomínkou Poslední večeře Páně

6. dubna – Velký pátek

17.30 hod. – poslední křížová cesta

18.00 hod. – velikopáteční obřady se zpívanými pašijemi sv. Jana, připomínka ukřižování a smrti Ježíše Krista

7. dubna – Bílá sobota

slavná vigílie Zmrtvýchvstání Páně po západu Slunce

20.00 hod. – obřady venku – svěcení ohně a velikonoční svíce, průvod se svícemi do kostela, čtení Starého zákona a čtvero starozákonních žalmů, slavné Gloria, svěcení křestní vody a obnova křestních slibů

8. dubna – Boží hod velikonoční

8.15 hodin – slavná mše sv., oslava Zmrtvýchvstání Páně

Kostel sv. Jana Nepomuckého na Náměstí

9. dubna – Pondělí velikonoční

8.15 hod. – mše sv.

Zprávy a oznámení

Omluva

Redakční rada FZ se omlouvá za výpadek ve vydávání Farního zpravodaje, způsobený vleklými zdravotními potížemi duchovního správce. Pevně doufáme, že tímto číslem se vše vrátí k normálnímu běhu a FZ už bude opět pravidelně vycházet. P. Kuník se také omlouvá za neodsloužené in-tence bohoslužeb po dobu své nemoci a prosí ty, kterých se to týká, aby se s ním zkontaktovali.

Změna času a změna začátku bohoslužeb

V noci ze soboty 24. 3. na neděli 25. 3. se mění čas od přirozeného středoevropského na umělý letní. Hodiny se posunou o 60 minut kupředu a my budeme muset vstávat o hodinu dříve. S ohledem na změnu času, dojde i k posunu začátku bohoslužeb ve všední den na 18,00 hodin a středečních modlitebních setkání a biblických hodin na 19,00 hodin.

Schůzka farní rady

Schůzka farní rady se z původního termínu přesouvá na úterý 3. dubna. Začátek je v 19,00 hodin na faře.

Farní zájezd

Na sobotu 16. června 2012 je plánován zájezd pořádaný ve spolupráci MO KDU-ČSL s farností s tímto programem: Borovany – Setkání s P. Ivo Prokopem, který od nás před rokem odešel do nové farnosti v Borovanech. Mše sv. a prohlídka kláštera. Třeboň – Podle času setkání s P. Hugo Pitlem, kterého většina zná ze zájezdů do Kladrub. Netolice – Návštěva hrobu nám dobře známého P. Františka Cibuzara, bývalého kněze v Nepomuku, od jehož smrti uplyne 6. července 10 let. Prohlídka nedalekého, nově zrekonstruovaného zámku Kratochvíle. Průjezd Hološovicemi, vesnickou památkovou rezervací zapsanou na seznam světového kulturního dědictví UNESCO. Zastávka v Češnovicích, občerstvení a odjezd domů. Příjezd: 19,30 – 20,00 hodin. Jízdné 300,- Kč, děti zdarma. Plán zájezdu může být pozměněn, podrobnější informace budou zveřejněny.

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Starý Rožmitál, Rybova 1, 262 42 Rožmitál pod Třemšínem ☎ 318 665 182 Uzávěrka příštího čísla je ve středu 28. 3. 2012. Redakce: P. Jan Kuník, Ivana Hoyerová Zpravodaj a jiné informace najdete i na internetových stránkách: www.localizations.cz/rozmital

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 4 Ročník IX

18. března 2012

Postní doba nás zve na cestu domů

Co je náplní a účelem postní doby? Co a proč v postní době dělat?!
Samotný název tohoto čtyřicetidenního období není zcela jednoznačný.
Půst jako takový totiž není jeho jedinou náplní.

Příprava na Velikonoce

Začněme od konce postní doby – od Velikonoc. Jsou to ústřední svátky všech křesťanů: celé jádro a síla křesťanství spočívá ve smrti, vzkříšení a oslavení Ježíše Krista. A účast na tomto tajemství získává člověk sjednocením s Kristem skrze křest. Není potom divné, že jedním z hlavních úkolů postní doby je vyvrcholení přípravy katechumenů na křest. Pro ostatní věřící je tato doba přípravou na obnovu křtu o Velikonocích.

Postní období je i příhodným časem k obnovení chápání křesťanského života jako velkého putování do domu Otcova. Toto období začíná na Popeleční středu udělováním “popelce” – sypáním popela na hlavu s výzvou: „Obraťte se a věřte evangeliu” (Mk 1,15). Těmito slovy započal Ježíš své poslání na zemi, aby smířil lidstvo s Otcem a aby uvedl každého na cestu života. Bůh Otec totiž připravil plán spásy pro všechny lidi, kteří od něho pocházejí a k němu směřují. (Poznámka: druhá varianta doprovodných slov k sypání popela na hlavu: „Pamatuj, že jsi prach a v prach se navrátíš“)

Cesta k Otci, aneb Bůh není mrzutý

Nejasné přesvědčení, že Bůh je s námi nespokojen, že je tvrdý, mrzutý, mstivý a lhostejný, prostě takový, jací bychom byli na jeho místě my, v nás zabíjí naději, víru, lásku a život vůbec... Celé Zjevení nám však říká, že Bůh není jako my. Je Otec, původce lásky. Právě o tomto mluví Ježíš v podobenství o milosrdném otci a marnotratném synu (srov. Lk 15,11). Jeho láska se nabízí a přizpůsobuje každému z nás. Svou láskou nás naplňuje ale do té míry, jak se jí otevřeme. Jeho láska a tvůrčí moc má možnost změnit náš život. „Syn vstal a šel ke svému otci. Když byl ještě daleko, otec ho uviděl a pohnut soucitem přiběhl, objal ho a políbil...” (Lk 15, 20) *Kristus nám zjevil Boha jako Otce plného milosrdenství.* (Jan Pavel II.)

Hřích a pokání, aneb život z vlastních sil

Od Boží lásky nás dělí nedůvěra k Bohu, snaha dosáhnout štěstí a naplnění života pouze vlastními silami. Toto vše vede člověka ke hříchu, jenž je bariérou v přijímání Boží lásky, někdy přímo jejím odmítnutím. Obrácení (pokání) proto spočívá v tomto: obrátit se k Bohu, nechat se Bohem milovat a v síle této lásky se pak vydávat po jeho cestách. Cesta obrácení s sebou přináší jak “negativní” aspekt: osvobození od hříchu a zla, tak aspekt “pozitivní”: rozhodnutí pro dobro. V této perspektivě lze pak slavit svátost pokání, jakožto zásadní bod cesty obrácení pokřtěného člověka.

Konkrétní kroky v postní době, aneb staletími osvědčené prostředky na cestě obrácení:

- Modlitba

Modlitbou se sblížíme s Bohem. Je příležitostí přezkoumat a probrat s Pánem vše důležité z našeho života. Modlitba je ale též projevem naší lásky k bližním, modlíme-li se za druhé, za známé i neznámé, za lidi, kterým tato služba může prospět.

Několik tipů:

- * Učiň si z modlitby zvyk: modli se ráno, večer, před jídlem.
- * Modlete se společně v rodině, pro začátek alespoň při zvláštních příležitostech.
- * Čti bibli: nejprve možná jen spontánně, později pravidelně.
- * Vyprávěj o Bohu dětem.
- * Účastni se liturgického života své farnosti: křížové cesty, bohoslužby smíření...
- * Snaž se o dobré myšlenky, jsou předpokladem každého rozvoje.

Modlitbou už je vědomý život v Boží přítomnosti

- Půst

Postem zdaleka není myšleno jen odepření si jídla. Půst je zřeknutí se čehokoliv, co je v našem životě postradatelné, zbytečné nebo překážející, co nás spoutává. Skrze něj dáváme ve svém životě větší prostor Bohu a máme možnost více poznat sami sebe...

Několik tipů:

- * Cvič se ve zdrženlivosti: v jídle, pití, kouření, sledování televize, nakupování...
 - * Dodržuj Zopeleční středu a Velký pátek jako zvláštní dny půstu: jen jednou se najez dosyta a odřekni si maso.
 - * Přinášej páteční oběť – může mít různé formy: zřeknutí se masa, omezení konzumu. To, co je díky této páteční oběti ušetřeno, by mělo přijít k dobrým lidem v nouzi. Smyslu páteční oběti odpovídají také různé formy osobní a společné modlitby stejně jako služba a pomoc druhým.
 - * Jako postní oběť dej stranou určitou částku peněz: pro hladovějící a jinak trpící
- Zřeknutí znamená, když k nutkání „muset mít“ řekneme ne. Zřeknutí se znamená svobodný, zodpovědný a uvědomělý život.

- Almužna, činění dobra

Almužnou, činěním dobra - tím, čeho se postem vzdáme, můžeme obohatit toho, kdo to potřebuje. Almužna může znamenat: dávat sebe, svůj čas, zájem, trpělivost, hmotné prostředky všem těm, kteří to potřebují. Počínaje vlastními dětmi, životními partnery, rodiči, až po lidi osamělé, nešťastné, trpící, únavné... Zřeknutím se něčeho ve prospěch bližních realizujeme základní přikázání lásky a ztotožňujeme se s Kristem.

Několik tipů:

- * Pomáhej druhým nést jejich nouzi a poznávej skrytou bídu.
 - * Otevři uši i srdce pro malomyslné, bezradné a zoufalé.
 - * Měj starost o staré, nemocné a postižené lidi.
- České slovo almužna vzniklo z řeckého elemosyné, které znamená milosrdenství, milosrdný vztah. Dobro činíme už tehdy, když s druhými sdílíme čas a pozornost, radost i bolest.

- Smíření

Několik tipů:

- * Připravuj se na smíření v myšlenkách. Smíření není především něco, co musí být protřpěno, ale něco, co musí být slaveno. Smíření s Bohem a s bližním je pramenem radosti.
- * Účastni se na slavení smíření bohoslužebnou formou: především při bohoslužbě pokání a ve svátosti smíření.
- * Nech v sobě působit smíření, které ti bylo dáno.
- * Sám nabízej smíření: učiň první krok k novému společnému začátku – objevuj v druhém to dobré

– vzpomeň na to vše společně pěkně.

Smíření je postoj, který nás orientuje na Boha. Zakusit smíření znamená vyměnit zlo za spásu.

„Stůjte na cestách a vyhlížejte, ptejte se, která je dobrá, po ní se vydejte a vaše duše naleznou klid.“ (Jer 6,16)

Ježíšova výzva k obrácení míří především k obrácení srdce, k vnitřnímu pokání. Bez něho zůstávají všechny skutky neplodné a lživé

www.vira.cz

Když mne to v kostele nebaví III.

3. část přepisu přednášky z Charismatické konference v roce 2005.

Vzpomínám na jednu svoji zkušenost, kterou jsem udělal poměrně nedávno na jedné pouti, kde kázal jeden z otců biskupů, a tak jsem seděl na tom kázání (což se kněžím tak často nestane, že slyší kázat někoho jiného). Od samého počátku jsem byl pokoušen Božím nepřítelem to kázání posuzovat. A tak jsem bojoval a bojoval a říkal jsem si to, co říkám vám, „Nesud', nech toho furt, někomu se to třeba líbí, třeba to někam vyústí a třeba je unavenej, co ty víš...“ Už jsem byl z toho zápasu celý zpocený a říkal jsem si: „Ty troubo jeden, začni se za něj modlit, opravdu za něj.“ A tak jsem úpěnlivě volal k Hospodinu, jak mi srdce stačilo, a přestal jsem na chvíli poslouchat, co zmíněný otec biskup říká. A volal jsem a úpěl a skučel, protože jsem viděl ten dav, který pomalu usínal, a viděl jsem ty ztrápené poutníky, kteří se s takovou poctivostí snaží slovu biskupa naslouchat. A tak jsem volal a volal... Najednou slyším, jak se kazatel jakoby rozpumpovává, pak se najednou něco stalo a on poslední tři minuty toho kázání valil jak kulomet. Ale nejen, že ta slova chrlil za sebou, ale bylo to skutečně slovo pastýře, slovo s mocí, slovo Boží. A náhle zakončil a v kostele zůstalo ticho. Tak jsem si říkal (to neřkám vám, to jsem řekl sobě). Rekl jsem si: „Ty vole jeden, kdyby ses takhle modlil od začátku!“ Já neřkám, že to muselo být na moji modlitbu, protože se tam jistě modlilo i více lidí. Ale pro mě to byla lekce, abych to, co říkám druhým: „Nesud'te to, modlete se,“ abych to dělal sám.

Vzpomínám si, jak při jednom kázání ve farnosti mojí mámy pan farář kázal o svatosti, jak všichni jsou svatí, jak svatý Otec je svatý, všichni biskupové jsou svatí a všichni křesťané jsou svatí... a už to kázání trvalo dlouho a máma si povzddechla: „No jestli pan farář bude ještě chvíli kázat, tak se skutečně těmi svatými staneme.“ Ale vzala z toho užitek, že? Proste za zvěstovatele evangelia, proste za kněze, proste za ty kněze, kteří jsou u vás, i za všechny ostatní, aby se stali prorockými zvěstovateli slova Božího.

A ještě jedna věc. Nemyslete si, že když už jste slyšeli to které evangelium, už vám nemá co říct. Podívejte se, my se tady už čtvrtý den věnujeme jednomu úryvku evangelia. A zdaleka jsme ho nevyčerpali, zdaleka nejsme na dně. Boží slovo je živé a vždycky vyvstane jiný aspekt, jiná okolnost, jen je potřeba otevřít své srdce a přijmout ho bezelstně. Víte, když jsou stále nějaké novinky... Jeden spolubratr říkával, „Vtip už mám, teď ještě to kázání.“ Nejde o to říkat pořád něco zábavného a něco nového. To byla ta nemoc Aténanů, když tam přišel Pavel, a oni že si rádi poslechnou to nové učení o tom novém Pánu Bohu. Poslechli si, ale nebylo jim to k ničemu. Protože nové je to stále staré – živý Bůh, který proměňuje člověka.

Po bohoslužbě slova nastane velice důležitá část a tou je bohoslužba oběti. Mezi zvěstováním evangelia a bohoslužbou oběti je modlitba věřících, přímlyvy. Je to někdy žal, já vím. Když se vezmou předpřipravené přímlyvy a teď vy slyšíte to „Prosíme tě za ostatní, aby pochopili, že mají pochopit, a aby pochopili, že se mají změnit...“ Najednou ani nevíte, jestli můžete k tomu připojit svoje „Prosíme Tě, vyslyš nás.“ Pro nás kněže je to zase někdy bolestné jinak, když máme pocit, že věřící to „Prosíme Tě, vyslyš nás“ odbydou. Kdy už bude konec? Kněz to zakončí a ještě znovu slyší „Prosíme Tě, vyslyš nás.“ Jak vlastně vznikla modlitba věřících? To vzniklo tak, že na prvních bohoslužbách si všichni křesťané přáli být, a když někdo z těch blízkých nemohl, napsali ho na

připravený seznam a jména všech nepřítomných tam četli. Aby obec nezapomněla, že máme taky tohoto bratra a sestru a za ně se společně modlíme. To byla velká věc. Ne vždycky se každý z rodiny dostane na mši. Maminka tam jde a nese v srdci svoje děti i svého manžela, děti nesou svoje rodiče a přátelé, své nemocné. To vše neseme do té mše. To je první rozměr: je to přímluvná modlitba. My se nasazujeme v lásce za ty druhé. Prosíme, aby se Bůh ujal potřebných. Mše má obrovskou hodnotu, vždyť je to Ježíš sám, který stojí před Otcem a přimlouvá se za nás. My k tomu dáváme svoji přímluvu jako projev lásky. Přímluva nám připomene, že mši slavíme s církví a za celou církev. Ale třeba i za politiky, abychom nezůstali jen u toho svého dvorečku, abychom věděli, že potřeby světa a církve jsou důležité, nebo že jsou lidé, kteří hladoví. Kdo z vás ví, že v současné době je obrovský hladomor v Nigérii, obrovská ekologická katastrofa? Málokdo. Protože zprávy o tom nemluví. Kdo ví, že se na mnoha místech Afriky stále válčí? Málokdo. Protože to v radiožurnálu nemáme. Jde o věci, které nás přesahují, a přitom ti lidé jsou tak potřební. Je moc dobře, že to v přímluvách zaznívá. Ale současně je potřeba tam vložit svůj osobní rozměr přímluvy: Já jdu na mši a vím, že se tam chci jednak setkat s Bohem, ale také jsem tam za druhé. Pak nastane bohoslužba oběti.

Víte, že slavení eucharistie jako takové, to je naše vlastní tajemství, které slavíme na oltáři. Tak už to učil Lev Veliký i Augustin. Týká se nás, nejde jen o nějaký kult, obřad. Děje se tu živá oběť našeho Pána Ježíše Krista, který se vydává, obětuje sám sebe za nás a čeká, že my na tuto oběť odpovíme - tím, že přineseme kousek chleba, že dáme do košíčku, že dáme květiny na oltář..., ale především tím, že dáme sami sebe! Protože Bůh, který se dává, volá, aby člověk odpověděl. A už Petr Chryzostom říká „I ten nejchudší má co dát. Protože může dát sám sebe.“ Už když přinášíme obětní dary, přinášíme s nimi svoje starosti. Máme někoho nemocného v rodině, prosíme za něj. Někoho jsme ztratili, prosíme tedy za zemřelé. Máme starost o děti. To všechno tam neseme, ale současně přinášíme sami sebe, aby došlo k vzájemné výměně mezi námi a Pánem.

Proměňování, které nastává, je také velice důležitý moment. V něm totiž mocí Božího slova je proměněn chléb v tělo Páně a společenství církve v tělo Páně. V každé bohoslužbě je takzvaná dvojí epikleze – prosba o Ducha svatého, který proměňuje tyto způsoby a který proměňuje také nás; a je otázka, co je větší zázrak: Jestli je větší zázrak, že se oplatka promění na tělo Páně a víno na krev Páně, anebo že se tenhle ten spolek lidí promění v mystické tělo Kristovo!

Obojí je stejně velký zázrak. Proto říkám, jde o naše tajemství. Co se děje na oltáři, děje se uprostřed nás. My se stáváme tím tělem. Skrze to slavení si uvědomujeme a také žijeme církev. Proč se apoštol Pavel tak rozčuloval v Korintě? Proč psal: „Je horší, je to ke škodě, že se scházíte, a ne k dobru?“ On tam pak píše: „Kdo přistupuje ke stolu Páně a nerozlišuje, že jde o tělo Páně, přijímá nehodně.“ A většina současných exegetů vykládá tento text tak, že nejde o rozlišení té oplatky, jak jsme to učili děti: Dítě může jít ke svatému přijímání tehdy, když rozliší, že oplatka přede mší a oplatka ve mši je už něco jiného. Byl to chlebiček a teď už je to Pán Ježíš. Tohle snad ale dospělým lidem nemusíme vykládat. To slavíme. Důležité je ale rozlišit, že toto společenství se stalo tělem a krví Páně. To znamená, že se už nemohu k tomu bratru chovat jako k někomu cizímu. Pavel upozorňuje na sociální rozdíly a na nelásku, která existovala mezi Korintány. Na útlak chudých, na sociální nespravedlnosti. To není možné. Jak se mohu klanět u oltáře eucharistie a vnitřně se nepoklonit bratru? Vždyť živou hostií je stejně tak tělo církve, konkrétně můj bratr a sestra, stejně tak jako eucharistie. Slavit eucharistii je z tohoto pohledu skutečně zkouška pro opravdové křesťany. Protože tehdy slavíme to, že Ježíš je přítomen uprostřed srdce každého z nás. A pak přijde k přijímání.

Přijímání, ve kterém říkáme Ano k tělu Páně i k tělu svého bratra. Proto těsně před přijímáním nastává také pozdravení pokoje. To je poslední možnost, kdy můžeme říci jeden druhému: „Ano, přijímám tě.“ A jestli si někdo sedne na druhou stranu kostela, protože nemá někoho rád, tím to nevyřeší. Nejde totiž jen o to, komu ruku podám, protože v tom gestu podávám ruku každému člověku a každému věřícímu, v té chvíli se smírám a odpouštím. Alespoň se snažím přijmout bratra takového, jaký je, protože s ním tvořím jedno mystické tělo. A nemohu jedno přijmout a druhé nepřijmout. Nehodně přijímá, kdo přijímá eucharistii a nepřijímá bratra. Proto Ježíš říká: „Jdeš-li k oltáři a uvědomíš si, že tvůj bratr má něco proti tobě – ne ty proti němu, ale on proti tobě – přede-

jdí ho. Běž a smíř se.“ Napřed to dej do pořádku, protože v tom kostele je společenství těch, kteří se vydávají nejen Kristu, ale i jeden druhému. A svatě přijímání je z určitého pohledu také svatě dávání, protože já přijímám Krista, ale dávám se jemu. On mi dává své tělo, já dávám jemu své. On mi dává svou krev, já říkám „ano - až na smrt“. Proto jsem říkal, že slavení eucharistie je jen pro ty, kteří jsou naplněni v církvi. Svatě přijímání je bílý šek, kterým se dávám Kristu, svému Pánu, na život a na smrt: „Ty jsi můj Pán a tobě cele patřím a tobě se odevzdávám.“ A v praxi to znamená odevzdání se i ke službě svým bratrům a sestrám, samozřejmě s úctou a láskou k nim. Jeden konvertita říkal: „Já nesthám. Já jdu pokaždé na mši ke svatému přijímání, ale to je taková síla, že já to nesthám prožívat. A už je tu další mše a zase další přijímání. Jak vy to děláte, že můžete chodit ke svatému přijímání tak často?“ Řekl bych, „No, víš, chlapče, asi nám to už trochu zevšednělo.“ Bohužel.

Blížíme se pomalu k závěru mše. Po svatém přijímání bývá dost málo času na to, abychom si uvědomili celou hloubku toho tajemství. Proto není divu, že někteří po mši ještě chvíli zůstávají, modlí se nebo chtějí pobýt s druhými. Protože tajemství Kristovo se jakoby rozlilo do nás, do našich údů. My jsme teď ta hostie, my jsme Ježíšovo tělo a je čas to slavit. A pak tedy přijde závěrečný moment, kdy kněz řekne „Jděte ve jménu Páně.“ Starší si pamatují to latinské: *Ite missa est – jděte, mše skončila.* No, to přece vidíme. To toho řekl. Ale on tím neříká jenom to, že mše skončila. Právě po vatikánském koncilu dostal závěr mše obrovskou dynamiku, protože v tomto momentu mše sice vrcholí, ale z určitého pohledu začíná. Kněz dnes zopakuje de facto slova Pána Ježíše, která řekl před svým nanebevstoupením: „Jděte ve jménu Páně. Tedy, „Jděte, já vás posílám, jděte a zvěstujte evangelium. Přivádějte učedníky, křtíte je ve jménu Páně.“ Posílá nás jako ovce mezi vlky, čili do světa, který je kolem nás. Jde o skutečné poslání, o misijní poslání, kdy my v síle toho, co jsme prožili, máme teď v sobě touhu nést evangelium. Stejně tak jako učedníci emauzští, když jim Pán zmizel z očí. Nelehli si na divan a neřekli si: „Tak teď si o tom hezky pokontemplujeme.“ Ne! V té chvíli vstoupila síla do jejich nohou a oni vyrazili. Anebo si vezměme Marii Magdalénu po setkání se vzkříšeným Kristem: hned šla a zvěstovala.

Tady je ale jedno velké nebezpečí. Totiž abychom si nemysleli, že když pan farář řekne: „Jděte ve jménu Páně,“ a my jsme uvědomili laici, kteří vědí, že nejde jen o to, abychom se vrátili ke svému nedělnímu obědu, takže to vezmeme přes hospodu, dáme si jedno pivo a začneme tam mluvit o Pánu Ježíši. Nebo že se tatínek vrátí z bohoslužby, zdupe své pubertální děti a začne jim zvěstovat evangelium takovým způsobem, že jim uzavře kostel na celý život. My jsme povolání nést evangelium především svým životem. Svým slovem také, ale především svým životem. A je-li v nás živý Kristus, budou se lidé sami ptát po důvodech naší naděje, jak říká Petr. Oni uvidí, že tady něco je pozoruhodného, něco jiného. Mohou samozřejmě nastat chvíle, kdy člověk vnímá, že má zvěstovat. Ale to jsou chvíle spíš vzácnější, kdybychom museli z té mše jít a hned upozorňovat ostatní na to, co jsme tam slyšeli. Ale určitě máme povolání evangelium žít, tedy vnitřně se proměňovat a růst k podobnosti Kristu. Budeme-li tímto světem procházet s Kristovou mentalitou, v jeho smýšlení a v jeho lásce, budou se srdce zapalovat, aniž bychom lidi napomínali, aniž bychom jim hned něco vtěsňovali. Evangelizace je proces. Tak jako u emauzských učeníků to chce především hodně lásky a abychom my sami byli tím, kým máme být.

Tak se nám pomalu blíží závěr. Ignáci, já nevím, jestli od příště tě to v tom kostele bude víc bavit, bude to jiné anebo ne. Ale třeba jo. Třeba to bude jiné pro mě i pro vás. Chtěl jsem říct hlavně jediné: Bůh je připraven se svou milostí vždycky. Ať je kněz schopný anebo neschopný, ať je učený vzdělaný kazatel anebo podivín. Bůh je připraven i se svým slovem a záleží moc na nás, abychom měli srdce otevřené, toužící a hledající, abychom ho dokázali přijmout. A hlavně odpovědí na jeho vydání se nabídnout sami sebe. Protože když na Kristovu nabídku odpovíme, a to nejen slovem a nejen při mši, ale celým svým životem, jestliže se budeme Bohu darovat a v Kristu bratrům a sestrám, potom jistě i tu mši budeme slavit s velikým užitkem. Jako matka Boží, o které Jan Pavel II. říkal, že ona je v tomto smyslu skutečně eucharistickou ženou. A to celým svým životem, protože celý svůj život říkala na Boží pozvání a Boží dar „ano, amen, buď vůle tvá“. Amen.

Mše svaté a jiné události v Rožmitále a okolí od 19. března do 1. dubna 2012

Den	Starý Rožmitál		Hvožd'any	Bohutín	Třebsko	Ostatní
	farní kostel Povýšení sv. Kříže	filiální kostel sv. Jana Nepomuckého				
19. 3.		Slavnost sv. Josefa 18,00 Za farníky				
20. 3.		mše sv. není				
21. 3.		17,00 Za Marii Kulovanou, manžela a dceru Marii				18,00 Biblická hodina ve Spol. c.
22. 3.		8,30 Volná intence				17,00 mše sv. ve Voltuši
23. 3.		18,00 Volná intence				19,00 Příprava na biřmování na faře
24. 3.		18,00 Za Růženu a Josefa Janouškovy a jejich syna Františka			15,00	
25. 3.	8,15 Za Rudolfa a Růženu Zajíčkovy, jejich rodiče a sourozence		9,45	11,30		
26. 3.		Slavnost Zvěstování Páně 18,00 Za farníky				
27. 3.		mše sv. není				
28. 3.		18,00 Za rodiče Záveských, jejich děti a snachu				19,00 Modlitební skupina ve Spol. c.
29. 3.		8,30 Za Stanislava a Marii Drechslerovy, jejich rodiče a sourozence				14,30 mše sv. v Centru soc. služeb
30. 3.		18,00 Za Marii a Adolfa Trčkovy, rodinu Průchovu, Trčkovu a d. v o.				19,00 Příprava na biřmování na faře
31. 3.		18,00 Za Růženu Fidlovou, manžela, rodiče a sourozence			15,00	
1. 4.	Květná neděle 8,15 Za Josefa Částku, jeho otce a d. v o.		9,45	11,30		